

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **Ch. V.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Matouškem, Ph. D., advokátem se sídlem v Praze 9, Sokolovská 232/1253, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 8. 2004, č. j. 30 Az 90/2003 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Tomáše Matouška, Ph. D., **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Stěžovatel se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 17. 6. 2003, č. j. OAM-1798/VL-15-K04-2003, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vzal za prokázané, že se stěžovatel bez vážného důvodu opakovaně ve dnech 2. 6. 2003 a 16. 6. 2003 nedostavil k pohovoru, když v prvém případě stěžovatel předvolání osobně převzal, ale k pohovoru se nedostavil, a ve druhém případě se rovněž k pohovoru nedostavil, když z osobní karty soud zjistil, že stěžovatel den poté, co se měl konat prvý pohovor, svévolně opustil pobytové středisko. Stěžovatelova následná tvrzení o zdravotních důvodech neúčasti na pohovorech shledal

krajský soud účelovými. Na základě uvedeného soud uzavřel, že správní orgán důvodně řízení o azylu podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil.

Stěžovatel v kasační stížnosti jednak parafrázoval znění zákona, když bez další konkretizace namítl existenci zákonných důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a dále uvedl, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, a proto shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu, aniž by tyto výtky blíže konkretizoval.

Správní orgán ve svém přípisu ze dne 16. 11. 2004 prohlásil, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl předvolán k pohovoru na den 2. 6. 2003, když předvolání osobně převzal. Ve spisu je dále založen úřední záznam, z něhož je patrno, že se stěžovatel uvedeného dne bez sdělení důvodu k pohovoru nedostavil. Poté byl předvolán k pohovoru podle § 24 zákona vyvěšením na úřední desce pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí na den 16. 6. 2003. Ani na toto předvolání nereagoval. Z opisu osobní karty vyplývá, že stěžovatel dne 3. 6. 2003 svévolně odešel z pobytového střediska a znovu se vrátil dne 20. 6. 2003. Poté je ještě několikrát opustil a znovu se vrátil.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňuje stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže se žadatel o udělení azylu bez vážného důvodu opakovaně nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Mezi účastníky je nesporné, že se stěžovatel nedostavil ve dnech 2. 6. 2003 a 16. 6. 2003, tj. opakovaně k pohovoru k důvodům azylu. Ze správního spisu dále nevyplývá, že by stěžovatel svou neúčast omluvil, natož že by doložil „vážný důvod“ své neúčasti, jak požaduje citované ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. Důvody neúčasti pro zdravotní potíže uplatnil až v žalobě, kdy předložil lékařskou zprávu o návštěvě lékaře dne 3. 6. 2003 (tedy dne následujícího po dni, kdy se měl konat prvý pohovor, a zároveň dne, kdy podle opisu osobní karty svévolně opustil pobytové středisko).

Otázkou významu skutečností uplatněných až v řízení před soudem se zabýval Nejvyšší správní soud již několikrát. Právní věta k této otázce byly uveřejněna ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 298/2004 Sb. NSS a zní: „Správní orgán neporušuje § 32 odst. 1 správního řádu, nepřihlédne-li ke skutečnostem jemu neznámým, které s ohledem na jejich povahu může uvést jen účastník řízení. Takovou skutečností

je i sdělení důvodu neúčasti na pohovoru. Ke skutečnosti, že žadatel o azyl přiloží doklad lékaře o pracovní neschopnosti poprvé až v žalobě, nelze vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlédnout.“

Nejvyšší správní soud nevidí důvod odchýlit se od uvedeného názoru, zejména když řeší skutkově totožnou situaci. Správní orgán v projednávané věci vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době jeho rozhodování, a nelze mu vytýkat, že neměl povědomost o důvodech omluvy, které stěžovatel uplatnil až v řízení před soudem. Proto správně uzavřel, že jsou dány důvody pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Proto i krajský soud nijak nepochybil, když žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl, i když se nadbytečně dodatečně uplatněnou omluvou stěžovatele meritorně zabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Další účastník nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, a proto mu ji soud nepřiznal.

Odměnu zástupci stěžovatele určil soud ve výši 1075 Kč za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a jeden režijní paušál podle § 13 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu